

6 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА

ИЗЛЕКУВАНЕТО НА СЛЕПОРОДЕНИЯ

И като минаваше, видя един човек, сляп по рождение. Учениците Му Го попитаха и казваха: Рави, кой е съгрешил, тоя или родителите му, за да се роди сляп? Иисус отговори: нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му. Аз трябва да върша делата на Тогова, Който Ме е пратил, докле е ден; настъпва нощ, когато никой не може да работи. Докле съм в света, светлина съм на света. Това като каза, плюна на земята, направи калчица от плюнката и намаза с нея очите на слепия, и му рече: иди се умий в кърпалнята Силоам (което значи: пратен). Той отиде, умие се и се върна прогледнал. А съседите и ония, които го бяха виждали по-преди, че беше сляп, думаша: не е ли този, който седеше и просеше? Едни думаша: този е, а други: прилича на него; той пък казваше: аз съм. Тогава го питаха: как ти се отвориша очите? Той отговори и рече: един Човек, Който се нарича Иисус, направи калчица, намаза очите ми и рече: иди в кърпалнята Силоам и се умий. Отидох, умих се, и прогледах. Те пък му рекоха: де е Той? Отговори: не зная. Тогава заведоха при фарисеите човека, който беше по-преди сляп. А беше събота, когато Иисус направи калчицата и му отвори очите. Питаха го също и фарисеите, как е прогледал. Той им рече: тури ми калчица на очите, и се умих, и гледам. Тогава някои от фарисеите думаша: Тоя Човек не е от Бога, защото не пази събота. Други думаша: как може грешен човек да върши такива чудеса? И произлезе помежду им разпра. Казват пак на прогледалия слепец: ти какво казваш за Него, задето ти отвори очите? А той рече: пророк е. Но иудеите не повярваха за него, че е бил сляп и прогледал, докато не повикаха родителите на самия прогледал и ги попитаха думайки: този ли е вашият син, за когото вие казвате, че се е родил сляп? А как сега вижда? Родителите му отговориха и им рекоха: знаем, че този е нашият син и че се роди сляп; а как сега вижда, не знаем, или кой му е отворил очите, ние не знаем. Той сам е пълнолетен; него попитайте; нека сам говори за себе си. Това казаха родителите му, понеже се бояха от иудеите; защото иудеите се бяха вече сдумали да отлъчат от синагогата оновова, който Го признае за Христа. Затова и родителите му казаха: той е пълнолетен; него попитайте. Тогава повикаха повторно човека, който преди беше сляп, и му казаха: въздай Богу слава; ние знаем, че Тоя Човек е грешник. Той отговори и рече: дали е грешник, не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам. Пак го попитаха: какво ти направи? Как ти отвори очите? Отговори им: казах ви вече, и не чухте; какво пак искате да чуετε? да не би и вие да искате да Му станете ученици? А те го изхокаха и рекоха: ти си Негов ученик; а ние сме Моисееви ученици. Ние знаем, че на Моисея е говорил Бог; а Тогова не знаем откъде е. Отговори човекът и им рече: това е и чудното, че вие не знаете, откъде е, а ми отвори очите. Ние пък знаем, че Бог не слуша грешници; но, който почита Бога и върши волята Му, тогава слуша. Открай век не се е чуло, някой да е отворил очи на слепороден. Ако Той не беше от Бога, не можеше да направи нищо. Отговориха му и рекоха: ти цял в грехове си роден, и ти ли нас учиш? И го изпъдиха вън. Иисус чу, че го изпъдили вън и, като го намери, рече му: ти вярваш ли в Сина Божий? Той отговори и рече: кой е, господине, та да повярвам в Него? Иисус му рече: и видял си Го, и, Който говори с тебе, Той е. А той рече: вярвам, Господи! И Му се поклони.

Въпросът на учениците към Христос пред слепородения е разбираем: „Рави, кой е съгрешил, тоя или родителите му, за да се роди слеп?“

Учениците на Господ били възпитани в духа на Стария Завет и били научени, че злото идва като наказание от Самия Бог. Този възглед бил погрешен, защото още пророците на Стария Завет проповядвали с яснота, че Бог е „непричастен на злото“. Но въпреки всичко въпросното разбиране се разпространявало.

По-късно св. апостол Яков, самият той ученик на Моисеевия закон, подчертава, че „всеки се изкушава, увличан и примамван от собствената си похот“. Защото Бог в лицето на Богочовека Христос се разкри като любов, която стига до Неговата кръстна смърт.

Учениците в днешния евангелски откъс, както и много наши съвременници, се питат: Кой е виновен? Кой стреши и сега плаща слепият или който и да е друг страдащ?

Истина е, братя, че болестите, страданията, развалата и тлението се дължат на греха. Както пишат свещените книги и ги разбират Божиите светци през вековете, чавекът е създаден, за да живее, за да не познае смъртта. Общението с Бога, Извора на живота, и свободното приемане на Неговата воля прави човека по благодат нетленен и безсмъртен. Грехът на първосъздадедните е отдалечаване от самия живот. Адам и Ева се отрекли от Бога и предпочели тлението и смъртта.

Често повечето от нас имаме склонност да обвиняваме Бог за болестите, за конкретните или обичайните страдания, от които се мъчим. Забравяме, че Божията воля е блага. Убягва ни, че Самият Той е човеколюбец и благодетелен и не се колебае да направи всичко за човека, та дори му дарява участие в безкрайното Си кръсто-възкресно присъствие.

Бог не е наказващ, нито съдник. Той е лечител. Затова и отговорът на Господ към учениците е пряк и рязък: „Нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му“, т.е. за да стане чудото!

Чудо беше, че прогледна слепият! Чудо е и лечението, което дарява медицинската наука и всички изследователи, които работят с търпение и упоритост за излекуването на болните.

Бог допуска болката, братя. Не я премахва. За да узреят болните, роднините им и дори самото общество и да помнят в болката и тъгата си човеколюбието и милостта Божии.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“